

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ.
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ἰουνίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 26

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 211.)

Ἐν ᾧ ὅλοι τὸν ἐνόμιζαν νεκρὸν πρὸ πολλοῦ, ὁ κόμης ἐγήρασκειν εἰς τὰ βᾶθη τῶν βουλγαρικῶν εἰρκτῶν, μὴ ἀναμένων τὸ τέλος τῆς αἰχμαλωσίας του καὶ τῶν δεινῶν τοῦ εἰρή συγχρόνως μετὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, — ὅταν μία συνωμοσία ἐξεθρόνισε τὸν ἐχθρόν του καὶ ἀπέδωκεν αἰφνης τὴν ἐλευθερίαν εἰς ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους.

Ὁ Βωδουῖνος ἐπέστρεψεν εἰς Γαλλίαν ἐν μέσῳ μυρίων κινδύνων καὶ δυσχερειῶν ὑπὸ τὸ ταπεινὸν ἔνδυμα ἀπλοῦ προσκυνητοῦ, διέσχισε τὸ βασιλεῖον καὶ ἦλθε νὰ ζητήσῃ δικαιοσύνην ἀπὸ τὸν ἐπικυρίαρχόν του, καλῶς γνωρίζων ὅτι ἡ θυγάτηρ του Ἰωάννα δὲν θά τον ἀνεγνώριζε προθύμως, καὶ θὰ ἤρνετο βεβαίως νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸ Κράτος του.

Ἐῖχεν ἀποφασίσῃ νὰ ταμῶσῃ τὸν Βασιλέα εἰς Ρήμας, ὅπου μεταξὺ τῶν εὐγενῶν, τῶν συνελθόντων διὰ τὴν στέψιν, θὰ εὕρισκοντο καὶ πολλοὶ παλαιοὶ τοῦ φίλου, μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ὁ Βασιλεὺς Ἰωάννης Βριέννης, ὁ φίλτατός του, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχθη μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ τον παρουσίασεν εἰς τὴν Ἀντιβασίλισσαν, ὑποστηρίξας ἐκθύμως τὰς ὑπερ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου καὶ τοῦ ἐγγόνου του δικαίας ἀξιώσεις του. Ἡ Λευκὴ τῆς Καστίλλης ἐγνώριζε τὴν κόμησσαν Ἰωάνναν ὡς κακὴν σύζυγον καὶ κακὴν θυγατέρα, ἐξήτασε δὲ μετὰ τοῦ Συμβουλίου τῆς τοῦς τίτλους τοῦ νεαροῦ Γκυ τῆς Δαμιπέρρης, καὶ τοὺς ἐπεκύρωσεν.

Ὁ καρδινάλιος Ἀγαθάγγελος, ἀνὴρ συνετὸς καὶ εὐσεβής, ἐπεφορτίσθη ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου νὰ καλέσῃ μερικὸς εὐγενεῖς καὶ ἐπισκόπους, οἱ ὅποιοι εἶχον γυναι-

ρίσῃ ἄλλοτε τὸν κόμητα Βωδουῖνον καὶ νὰ τοῖς τον παρουσιάσῃ. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις των ἀπήντησε τόσον καλῶς, τοῖς ὑπενθύμισε τόσα ἰδιόπερα περιστατικὰ τῆς νεανικῆς ζωῆς των, ὥστε οὐδεμία ἔμεινε πλέον ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτοτητός του.

Οἱ Φλαμανδοί, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τόσα ἤδη ἔτη ἠνεῖχοντο ἀκουσίως τὴν ἀνυπόφορον καὶ μισητὴν τυραννίαν τῆς κομήσσης Ἰωάννας, ἀεγνώρισαν ὀλοφύχως τὸν ἀρχαῖόν των κόμητα, ἡγεμόνα ἐνάρετον, προσηγῆ, ἀγαθὸν καὶ δίκαιον, τοῦ ὁποῖου

εἶχον διατηρήσῃ γλυκεῖαν τὴν ἀνάμνησιν. Καὶ ὁ γηραιὸς Αὐτοκράτωρ ἐπέστρεψε καὶ εἰς ἡλθεν ἐν θριάμβῳ εἰς τὰ κράτη του, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του Μαργαρίτας καὶ τοῦ ἐγγόνου του Γκυ, ἐν τῷ μέσῳ γενικοῦ καὶ ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

Ὅκτὼ ἔτη μετὰ τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα διηγήθημεν, λαμπρὰ συνοδεία ἤκούθει τὴν ἀπὸ Ἀδινῶν εἰς Αἴξ ὁδόν.

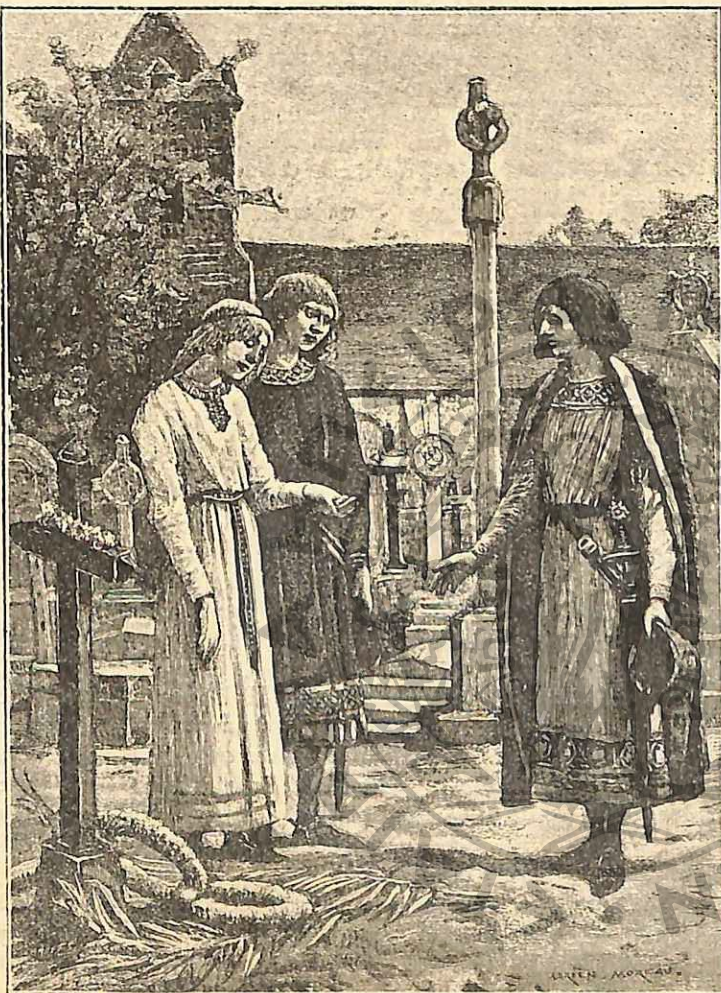
Ἦτο ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Σένσης, μεταβαίνων εἰς τοῦ κόμητος τῆς Προβηγγίας, ὅπως ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του Μαργαρίτας διὰ τὸν εἰσασετὴ τότε Βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκον Θ'.

Πολυάριθμον καὶ ἐκλεκτὸν ἐπιτελεῖτον συνῴδευε τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἄρχοντα, πρὸς τιμὴν του καὶ συγχρόνως πρὸς τιμὴν τῆς ἡγεμονόπουδος, «τοῦ ὡραϊότερου μαργαρίτου τοῦ στέμματος τῆς Γαλλίας.»

Δύο ἱππεῖς, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθουν τελευταῖοι καὶ ἔμενον πολὺ ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐσταμάτων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, πότε διὰ νὰ ἀναγνώρισουν καμμίαν τοποθεσίαν, πότε διὰ νὰ ἀνακοινώσουν καμμίαν ἀνάμνησιν.

— Νά, Γωλιτιέρε, ἐδῶ ἀπαντήσαμε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ μητέρα μου . . . θυμάσαι;

— Νά, ὁ ἐλαιὼν, ποὺ στάθηκα καὶ γύρισα πίσω, νὰ ἰδῶ γιὰ τελευταία φορὰ τὸ εὐμορφὸ πρόσωπο τῆς Γλυκερίας . . . Τώρα περὶ θὰ εἶνε μεγάλη . . . σωστὴ γυναίκα . . . καὶ ποῖος ξέρει μὴν εἶνε τώρα καὶ πανδρευμένη μετὰ παιδιὰ . . .

«Ἡ Γλυκερία, σθηριζομένη εἰς τὸν βραχίονά του.» (Σελ. 218, στήλ. 6')

Καὶ ὁ ὁμιλῶν οὕτω, κατέπνιξε στεναγμόν.

— Καὶ γιατί νὰ μὴν ἔλθῃς ποτὲ νὰ τὴν ἰδῇς ;

— Ἐπρεπε τότε νὰ χωρισθῶμε, καὶ καθὼς εἶπεν ἡ γρῆλ Μάγδα, «οὔτε 'στὴ ζωῇ, οὔτε 'στὸ θάνατο !»

— Καλέ μου Γωλιτέρ !

— Ὅπωςδὴποτε εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ ἐδόθη εὐκαιρία νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ ὅστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια... φθάνει μόνον νὰ μὴν ἰδῶ τὴν Γλυκερίαν κυρίαν Οὐγονέτου... αὐτὸ θὰ με δυσχερέσει πολὺ, μὰ πάρα πολὺ !

— Θὰ ἐπρωτιμώσῃς ἴσως νὰ τὴν ἰδῇς κυρίαν Γωλιτέρου !

— Ναί' ἀλλὰ πῶς ; «τὸ πεπρωμένον διαφυγεῖν ἀδύνατον», καὶ μὴν ξεχνᾷς ὅτι εἶμαι καταδικασμένος νὰ νυμφευθῶ κάποιαν βασιλίσσαν ! ἀπῆντησεν ὁ πιστὸς ἱπποκόμος μὲ κωμικὴν ἐγκαρτέρησιν.

— Καὶ ὅμως ἔγινες μιὰ φορὰ Βασιλεύς, θυμᾶσαι ;

— Ἀκούς λείει ! ἐδῶ εἰς τὴν Πουρριέρην' νὰ καὶ τὸ κτήμα τῆς κυρίας Γερβότου, τὸ βλέπεις ἐκεῖ - κάτω ; . . . Μπα ! μπα ! πλῆθος ἔρχεται εἰς προὔπαντησίν μας...

— Τί εἶνε πάλι αὐτό ;

— Ἡ πομπὴ τῆς Πρωτομαγιάς' ἐξέλασεν ὅτι σήμερα εἶνε πρώτη Μαΐου ; Κραυγαὶ διάτοροι καὶ ἐπανειλημμένα «Ζήτω ἡ Βασιλίσα ! » ἐπεκύρυσαν τὴν ἐξήγησιν ταύτην.

— Καλὸς οἰωνὸς διὰ τὴν ἀποστολὴν μας, κύριοι, εἶπεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, παρτάσσων τὴν ἀκολουθίαν του. Δὲν εἶνε βέβαια ἡ Βασιλίσα τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε εἶνε μιὰ Βασιλίσα καὶ τῇ ὀφείλομεν χαίρεισιν εὐσεβάστον.

Οἱ εὐγενεῖς τοῦ Βορρά παρετήρουν περιέργως τὸ νέον δι' αὐτοὺς θέαμα.

Ἐξαίφνης, ἀναφώνησις χαρᾶς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς τῶν συντρόφων τῶν :

— Ἡ Γλυκερία ! εἶνε ἡ Γλυκερία !

Ἡ νεαρὰ Βασιλίσα, ἐστεμμένη διὰ ῥόδων, ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ἱππέα, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκύτταζε χάσκων.

Ἦτο τόσον ὠραία, τόσον χαρίεσσα ὑπὸ τὸν κεντητὸν τῆς πέπλου καὶ τὴν αἴγλην τῶν εἰκοσιν ἐτῶν τῆς, ὥστε ὁ Γωλιτέρος ἐδίσταζεν ἀκόμη νὰναγνωρίσῃ τὴν μικρούλαν— ἃν καὶ ὠραίαν ἀπὸ τότε, — ἡ ὁποία ἤκουε τὰ παραμῦθια τῆς γραίας Βερονίκης, καθημένη πλησίον του εἰς τὸ μικρὸν σκαμνίον...

Κ' ἐκείνη, τεταραγμένη, συγκινημένη, δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν φίλον τῶν παιδικῶν τῆς χρόνων, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε τῇ εἶχεν ὑποσχέσθαι ὅτι θὰ ἤρχετο νὰ τὴν πάρῃ μ' ἓνα ὠραῖον κέλητα !

Καὶ ὅμως !

Ἦδὲ ὁ Γωλιτέρος εἶχεν ἀφιππεύσῃ, καὶ ἔτρεχε πρὸς βραχύσωμον γέροντα μὲ λευκὴν γενειάδα, ἀλλὰ μὲ βλέμμα ζωηρὸν ἀκέρη καὶ σπινθηροβόλον.

— Κύρ Λανσάκη ! ἀγαπητέ μου κύρ Λανσάκη !

— Μπα ! ὁ κατεργάρας ὁ Γκύ ! Δὲν ἀπέθανες λοιπόν ;

— Ὅχι δά' ποῖος σᾶς εἶπε αὐτὰ τὰ κουρουφέξαλα ;

— Ὁ ἀνεψιός μου ὁ Οὐγονέτος.

— Ὁ Οὐγονέτος ; Μπρὲ τὸ διάβολο !

Συγχρόνως ἀφίππευε καὶ ὁ νεαρὸς κόμης' ἡσπασθὲν ἐγκαρδίως τὸν πρῶτον μάστορὴν του, ἐχαιρέτισε τὴν Γλυκερίαν φιλοφρόνως, ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τὸν ἱπποκόμον του μέχρι τῆς ἐπαύριον, — πρὸς μεγίστην χαρὰν τοῦ τελευταίου τούτου, — καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Ὁ Ραυμόνδος Βερανζέρως, ὁ κόμης τῆς Προβηγγίας, ἐδόθη μὲ μεγάλας τιμὰς τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Βασιλέως, καὶ τοῖς ἐπαρυσίας τὴν ὠραίαν, τὴν συνετήν καὶ εὐσεβὴ θυγατέρα του. Τοὺς ἐφιλοξένησεν εἰς τὸ ἀνάκτορόν του καὶ συνελέγχθη μὲθ' ὧλων, ἰδιαιτέρως δὲ μετὰ τοῦ νεαροῦ ἄρχοντος τῆς Δαμπιέρρης, ὁ ὁποῖος τὸν κατέπληξεν ὁμιλῶν περὶ τῆς χώρας του μὲ τόσην γνῶσιν.

— Μὰ πῶς ; τὸν ἠρώτησεν ἡλθατε καὶ ἄλλην φορὰν ἐδῶ ;

— Ἄν ἦλθα ; δεκαπέντε χρόνια τῆς ζωῆς μου ἐπέρασα ἐδῶ, κύριε Κόμη !

— Καὶ πῶς δέν σας εἶδα ποτὲ εἰς τὴν αὐλήν μου ;

— Ἐγὼ ὅμως σᾶς εἶδα πολλάκις εἰς τὸ ἐργαστήριόν μας, καὶ φορεῖτε ἀκόμη ἐν ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ἐστόμωσα ἐγὼ ὁ ἴδιος. . .

— Τί λέτε ;

— Μάλιστα' ἤμουν τότε μαθητευόμενος ὀπλοποιὸς εἰς τὸ ἐργαστήριον ἑνὸς ὑπηκόου σας, τοῦ Μάττρο-Λανσάκη.

— Ἄ, ναί, ἤκουσα κάποτε αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα ὅτι σεῖς εἶσθε ὁ ἥρωας τῆς.

Τὴν ἐπαύριον, ἅμα τῇ αὐγῇ, ὁ Γκύ μετέβη εἰς τὸ Νεκροταφεῖον, ὅπου ἀνεπαύετο ἡ πιστὴ θεράπαινά, τὴν ὁποίαν τόσον καιρὸν ὠνόμαζε μάμμην του.

Ὁ Γωλιτέρος τὸν εἶχε προλάβῃ' ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνος. Ἡ Γλυκερία, στήριζομένη εἰς τὸν βραχίονά του, ἀνήρτα εἰς τὸν ταπεινὸν ξύλινον σταυρὸν, τὸν ῥόδιον στεφανὸν τῆς Βασιλίσσης Πρωτομαγιάς. Ἀναγνωρίσας μακρόθεν τὸν κύριόν του, ὁ καλὸς ἱπποκόμος προσέτρεξε περιχαρῆστατος.

— Με τὴν ἄδειάν σας, Ἐκλαμπρότατε, σᾶς παρουσιάζω τὴν σύζυγόν μου, εἶπε, τὴν ἀγαπητὴν μου Γλυκερίαν, ἡ ὁποία μ' ἐπερίμενε ὑπομονητικῶς, μολοντὶ ὁ καλὸς ἐκείνος Οὐγονέτος ἤθελε καὶ καλὰ νὰ τὴν πείσῃ ὅτι ἀπέθανε. Εἰ-

χα μεγάλην ὄρεξιν νὰ του τινάξω ὀλίγον τὴν γούναν, διὰ νὰ του ἀποδείξω ὅτι εἶμαι ζωντανός' ἀλλὰ τώρα αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου τόσον εὐτυχῇ, ὥστε δὲν εἶμπορὼ πλέον νὰ μισῶ κανένα.

— Εὐχαρίστως συγκατατίθεμαι νὰ νυμφευθῇς τὴν Γλυκερίαν, Γωλιτέρ μου, καὶ ἀναλαμβάνω νὰ τὴν προικίσω Ἄλλὰ τί γίνεται ἡ πρόρρησις τῆς Μάγδας ;

— Ἐπαληθεύει, Ἐκλαμπρότατε ! τὸ στέμμα τῆς Β α σ ι λ ί σ σ η ς Π ρ ω τ ο μ α γ ι ᾶ ς ταιριάζει μὲ τὸ στέμμα τοῦ Β α σ ι λ ῆ ω ς τ ῆ ς Ν ῆ κ η ς.

— Τότε θὰ ὁδηγήσωμεν δύο Βασιλίσσας εἰς τὴν Γαλλίαν, διότι ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ μείνῃς εἰς τὴν Προβηγγίαν.

— Ἐγὼ νὰ σας ἀφίσω ! Φύλαξέ με, Θεέ μου !... Ἡ Γλυκερία ξεύρει πόσον τὴν ἀγαπῶ' ἀλλ' ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξω μετὰ τῶν δύο σας, δὲν θὰ ἐδίσταζα...

— Ὁραῖον φιλοφρόνημα διὰ τὴν μνηστὴν σου ! Γκυκερία, αὐτὸ δὲν σε πειράζει ;

— Ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερο τὸν Γωλιτέρου διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς σᾶς, Ἐκλαμπρότατε !

— Ἡ Γλυκερία ξεύρει, ὅτι τίποτε δὲν εἴμπορεῖ νὰ μας χωρίσῃ, ἐπεῖπεν ὁ Γωλιτέρος, οὔτε εἰς τὴν ζωὴν οὔτε εἰς τὸν θάνατον. . . καὶ εὐχομαι νὰ συμβῇ αὐτὸ ὅσῃ τὸ δυνατόν ἀργότερα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ εὐχὴ αὕτη ἐμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ : ὁ Γκύ τῆς Δαμπιέρρης ἀπέθανεν εἰς πολὺ προχωρημένην ἡλικίαν, ἀρ' οὗ ἔζησεν ὑπὸ πέντε βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, ἀπὸ τοῦ Φιλίππου Αὐγούστου μέχρι τοῦ Φιλίππου Δ'.

Ὁ μακρὸς οὗτος βίος ὑπῆρξεν εὐτυχής ;

Προλέγουσα εἰς αὐτὸν δόξαν, ἡ Μάγδα εἶχεν ἐπιφυλάξῃ τὴν εὐτυχίαν διὰ τὸν παιδρὸν του σύντροφον, ὡς ἐνθυμεῖσθε, τὸ δὲ φύλλον στέμμα τοῦ Βασιλέως τῆς Νίκης εἶχεν ὀλιγωτέρας ἀκάνθας ἀπὸ τὸ χρυσοῦν στέμμα τῶν κομήτων τῆς Φλάνδρας.

Τὸ τέλος προπάντων τῆς βασιλείας τοῦ Γκύ, γενομένου κόμητος τῆς Φλάνδρας, ὑπῆρξε πολὺ δυστυχές.

Αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, — ὁ ὁποῖος δὲν ὠνομαζετο πλεόν Ἀγιος Λουδοβίκος, ἀλλὰ Φίλιππος Δ', — ἐφυλακίσθη ἐπὶ ἑξ μῆνας εἰς τὸ Λουδρόν, ὅπου ἄλλοτε καὶ ὁ θεὸς του Φερράνδος.

Βραδύτερον, καταδιωχθεὶς ὑπὸ τῆς τύχης, ἤττηθῇς εἰς δύο μάχας, ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν συμμάχων του, ὁ αὐτοῦ γέρων ἀπεφάσισε, παρὰ τὰς συμβουλὰς τοῦ πιστοῦ ἱπποκόμου τοῦ Γωλιτέρου, νὰ ἐκλιπαρίσῃ τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ ἐπικυριάρχου του.

Φεῦ ! ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐβά-

δίζον εὐθύμως τὴν ὁδὸν τῆς Προβηγγίας, οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος εἶχον μεταβληθῇ. Τὰ ἔτη καὶ τὰ δυστυχήματα εἶχον ρυθιδῶσιν τὸ μέτωπον τοῦ κόμητος καὶ λευκάνη τὰς τρίχας του, ἀλλ' ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ γηραιοῦ ἡγεμόνου, ὅπως καὶ ὑπὸ τὸ χιτῶνόν τοῦ ἐργάτου, ὁ Γκύ τῆς Δαμπιέρρης ἦτο πάντοτε ὁ εὐγενὴς καὶ ἱπποτικὸς Γκύ, τόσον ἀνίκανος νὰ ὑποπτεύσῃ τὸ κακόν, ὅσον καὶ νὰ το πράξῃ. Καὶ παρεδόθη εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην ταύτην, κρατήσας αὐτὸν αἰχμάλωτον καὶ ἐκ δευτέρου !

Ἄλλ' οἱ Φλαμανδοὶ ἐπανεστάτησαν ἐν τῇ μεταξὺ ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνου τῶν, καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐπεφόρτισε τὸν αἰχμάλωτόν του νὰ ὑπάγῃ νὰ διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν φυλακὴν ἐὰν ἡ εἰρήνην δὲν ἐγίνετο.

Ὁ γέρων, ἀκολουθούμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ πιστοῦ τοῦ ἱπποκόμου, διέσχισε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν προσφιλεῖ του Φλάνδραν μὲ τὰς πλουσίας πόλεις καὶ τοὺς γονίμους ἀγρούς' ἐγένετο δεκτὸς παντοῦ μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ἐνεθάρρυνε τοὺς γενναίους τοῦ ὑπηκόους, τοὺς συνεχάρη διὰ τὴν στάσιν των, ἠυλόγησε τὰ τέκνα του, καί, νέος Ρήγουλός, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν φυλακὴν του !

Ἀπέθανεν εἰς Κομπιένην τὴν 7 Μαρτίου 1304, ὁ δὲ Γωλιτέρος δὲν ἔσχε τὴν λύπην νὰ κλαύσῃ τὸν κύριόν του. Διότι καὶ οἱ δύο ἀπέθανον τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὴν αὐτὴν βασιλικὴν φυλακὴν, καὶ αἱ δύο ψυχαὶ των, αἱ τὸσον τελείως ἡρμωσμέναι, ἀνῆλθον ὁμοῦ εἰς τὸν οὐρανόν !

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΕΓΓΟΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Η ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ (μῦθος)

Μιά Χελώνα 'στὸ παιδί της
Εἶπε : «Δέν μου λές τί ἔχεις ;
» Ἐμεγάλωσες, κι' ἀκόμα
» Δέν συνείθισες νὰ τρέχῃς !

» Διὲς ἐκεῖ μὲ πόση χάρι
» Τρέχει ἐπάνω 'στὸ χορτάρι
» Χαρῶπὸ τὸ λαγουδάκι
» Ποῦνε σάν καὶ σέ μικράκι. . . »

Τότε ἐκεῖνο, «Μάνα,» λέγει,
» Θέλεις, βλέπω, τὸ καλὸ μου,
» Μά. . . δέν ἔρω τί νὰ κάμω,
» Μὲ βαστᾷ τὸ καυκάλο μου.
» Τρέξι λίγος, θὰ προσέξω,
» Κι' ὅπως τρέξεις θεὰ τρέξω. »

Κ' ἡ Χελώνα ντροπιασμένη,
Βουδιστόμισε ἡ καϊμένη.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

† ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ

Μίαν ἡμέραν, — παρῆλθεν ἀπὸ τότε δεκαπέντε ἔτη, — ὁ κ. Παπαδόπουλος ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, τὴν τόσῃ περιεκτικῇ ὁσφ καὶ σύντομον :

Ἐν Ἀδριανουπόλει, τῇ 25 Φεβρουαρίου 1885

Ἀξιότιμε κύριε ἐκδότα τῆς «Διαπλάσεως.»

Ἀποστέλλω ἡμῖν ἐγκλειστα ὡςεὶ τρία μικρὰ ποιήματα. Ἄν κριθῶσιν ἄξια δημοσιεύσεως, θὰ χαρῶ Μῆγα τὸ ἐργάζεσθαι ὑπὲρ τῶν μικρῶν.

Δέξασθε τὴν ἑκφρασιν τῆς ἀγάπης μου, μεθ' ἧς διατελῶ

Προθυμότητος
Χρ. Σαμαρτσίδης
γυμνασιάρχης.

Τὰ τρία περὶ ὧν ὁ λόγος ποιήματα ἐπεγράφησαν : 1, «Τὸ παιδί πρὸς τὴν ὄρενιθα». 2, «Ὁ βοσκὸς καὶ τὸ τέκνον του». 3, «Ὁ ὑπνῆλδς καὶ ὁ ἀλέκτωρ». Ἐδημοσιεύθησαν ἀμέσως, — ἦσαν τόσον εὐμορφά ! — καὶ ἀπὸ τότε ἤρχισεν ἡ εἰς τὴν «Διάπλασιν» τακτικὴ συνεργασία τοῦ Σαμαρτσίδου, διεκτέσασα ἐπὶ ἔτη. Οἱ φυλλομετροῦντες παλαιούς τόμους τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀπαντῶσι συχνότατα ποιήματα παιδικὰ χαριτωμένα, φέροντα τὴν ὑπογραφήν τοῦ διαπρεποῦς λογίου καὶ ποιητοῦ, τοῦ ὁποῖου κατ' αὐτὰς ἡγγέλθη ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ θάνατος.

Ἡγάπα τὰ παιδία μὲ ὅλην τὴν στοργὴν ἀγαθοῦ πατρός, καὶ τὰ ἑτέρους καὶ τὰ ἐδιδασκεν ὅπως ἤξευρε μόνον αὐτός, ποιητὴς σοφὸς καὶ ἐμπνευσμένος. Καὶ φύσει καὶ θέσει, ἦτο ὁ ἀληθὴς Παιδαγωγός, ὁ ἀποτείνόμενος καὶ εἰς τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ προπάντων εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παιδίου. Ὀλίγοι, ὀλίγιστοι ἐκ τῶν δοκίμων ποιητῶν μας ἔγραψαν παιδικὰ ποιήματα ἔχοντα τὴν χάριν, τὴν πρωτοτυπίαν, τὴν

τρυφερότητα καὶ τὴν εὐφυΐαν τῶν ποιημάτων τοῦ Σαμαρτσίδου.

Ἡ μακρὰ συνεργασία τοῦ ποιητοῦ τοῦ «Φῶτος» εἰς τὴν Διάπλασιν θὰ παρελθῇ νενετο περισσότερο, καὶ ἡ ποιητικὴ του παραγωγὴ θὰ ἐγίνετο ἀκόμη πλουσιωτέρα, ἂν δὲν ἐπῆρχετο ἐν δυστύχημα, — ὁ θάνατος προσφιλοῦς μικρᾶς θυγατρὸς, ὁ ὁποῖος κατεπύκρυνε τὴν πατρικὴν του καρδίαν καὶ ἐστείρευσε ἀποτόμως τὴν πηγὴν τῶν παιδικῶν του ἐμπνεύσεων. Ἀπὸ τότε ἔπαυσε νὰ γράφῃ εἰς τὴν «Διάπλασιν» ὁ Σαμαρτσίδης, καὶ ἡ παιδικὴ Λύρα ἐστερήθη μίξ τῶν ἰσχυροτέρων καὶ γλυκυφωνότερων τῆς χορδῶν.

Ἀκμαῖος ἀκόμη καὶ θαλερός, ὁ Χριστόφορος Σαμαρτσίδης ἀποθνήσκει, καὶ ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου του καταθλίβει πάντας τοὺς γνωρίσαντας τὸν ἀγαθὸν καὶ μετλήχον ἄνδρα, πάντας τοὺς ἀπολαύσαντας τῆς καρποφόρου του διδασκαλίας, πάντας τοὺς ἐντροφῆσαντας εἰς τὰ ὠραῖα φιλολογικά του ἔργα. Καὶ ἰδιαιτέρως καταθλίβει τὴν Διάπλασιν, ἀναμνησκόμενὴν παλαιῶν ἡμερῶν. Τὴν ἐξετίμησε καὶ τὴν ἡγάπησε πολὺ ὁ Σαμαρτσίδης. Τὴν δὲ ἀγάπην του δὲν ἐξεδήλωσε μόνον διὰ τῆς προθύμου καὶ πολυτίμου συνεργασίας του' τὴν ὑπεστήριξε καὶ ὑλικώτερον. Ὡς καθηγητὴς, ὡς γυμνασιάρχης, δὲν ἔπαυε νὰ τὴν συνιστᾷ εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ νὰ ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς διαδόσεώς της. Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱδρυσεν ὑπὸ τὴν διευθυνσίν του ἰδιαιτέρον Γραφεῖον Διαπλάσεως, καὶ ἡ μεγάλη ἐξάπλωσις τοῦ περιοδικοῦ μετὰ τῶν ἐν Τουρκίᾳ ἑλληνοπαίδων ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ Σαμαρτσίδου. Τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα χύνει σήμερον ἐπὶ τοῦ τάφου του ἡ Διάπλασις, εἶνε δάκρυα εἰλικρινοῦς ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ὁ Σαμαρτσίδης ἔγραψε πολλὰ ἔργα καὶ διὰ μεγάλους, δράματα, ποιήματα, μελέτας κτλ. Τὴν τελευταίαν φορὰν ποῦ ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας, ἦτο κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βύρωνος, ὅτε, κατὰ παραγγελίαν τοῦ χορηγοῦ Στεφάνου Βλκλίστη, ἀπήγγειλεν ἐνθουσιῶδες ποίημα. Ἄλλ' ὅσον ὠραῖα καὶ ἂν εἶνε αὐτὰ τὰ ἔργα, τὸ ὠριότερον, τὸ ἐκλεκτότερον, τὸ πρωτοτυπότερον μέρος τῆς φιλολογικῆς παραγωγῆς τοῦ Σαμαρτσίδου, ἀποτελοῦν τὰ παιδικὰ του ποιήματα. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἀρκοῦν αὐτὰ διὰ νὰ γαδρίζουν ἓνα συγγραφέα, ἓνα ποιητὴν ; Ὁ Ἄνδρην, μιὰ ἀπὸ τὰς δόξας τῆς παγκοσμίου φιλολογίας, μόνον σχεδὸν διὰ παιδία ἔχει γράψῃ. Ἀληθὸς «μέγα τὸ ἐργάζεσθαι ὑπὲρ τῶν μικρῶν» !

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 213.)

— Τὸ ὄνομά του εἰς τὸν οὐρανόν; Καὶ πῶς ἔγινε τοῦτο;

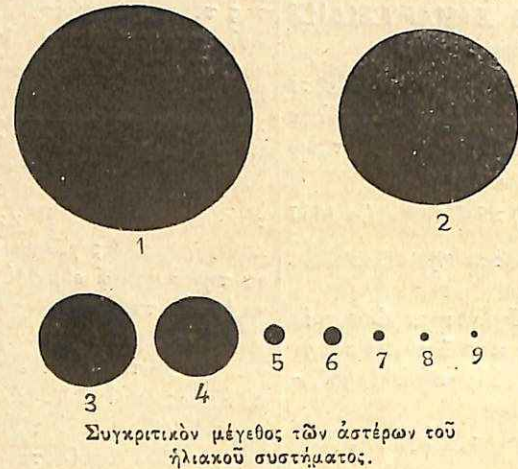
— Τώρα θὰ ἴδῃς.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εὕρισκον δορυφόρους εἰς τοὺς παλαιούς πλανήτας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀφοῦ οἱ ἀστρονόμοι μας δὲν ἐγνώριζον ἄλλους ἀπὸ τοὺς πλανήτας τῆς ἀρχαιότητος. Ὁ Κρόνος ἦτο πάντοτε ὁ φρουρὸς τῶν ἀνωτάτων ὀρίων τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος· οὐδεὶς ἐσκέφθη ποτὲ νὰ ζητήσῃ μικρότερον, καὶ ἐννοεῖς καλῶς ὅτι διὰ τὸν "Ἥλιον" μας κυριαρχία ἐπὶ κυκλικῆς ἐκτάσεως 1421 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον, δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδωσι τίποτε ἄλλο πέραν, παρὰ τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνήκουν εἰς τὸν ἰδικὸν μας κόσμον.

Ὁ Γουλιέλμος Ἐρσχελλος ὅμως, ἀφοῦ κατεσκεύασε τὸ κάτοπτρον καὶ τὸ τηλεσκόπιόν του, ἀπέκτησεν ὄργανον παρόμοιον τοῦ ὁποίου οὐδεὶς προηγουμένως εἶχε. Καὶ ἤρχισε λοιπὸν νὰ ἐρευνᾷ τὸν οὐρανὸν μὲ τὸ τηλεσκόπιόν του τῶν 36 ποδῶν, καὶ κατὰ τὴν νύκτα, τὴν ὁποίαν σοὺ ἀνέφερον, παρατήρησεν ἐπὶ τέλους λάμπον μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἀστέρων, ἄστρον, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε προηγουμένως εἶχεν ἴδῃ.

Ἐνθυμεῖσαι πῶς διακρίνομεν τοὺς πλανήτας ἀπὸ τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας. Οἱ πλανῆται μεταβάλλουν γείτονας, ἐνῶ οἱ ἀπλανεῖς ἔχουν πάντοτε τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν ὡς πρὸς τοὺς γνωστοὺς συντρόφους των. Τὸ νέον ἄστρον, παρατηρηθὲν ἐπὶ τινος κατὰ σειρὰν νύκτας ὑπὸ τοῦ Ἐρσχελλου, ἐπροδόθη· διότι μετέβαλλε γειτονεῖαν, κινούμενον ἐπὶ γραμμῆς κλινούσης πρὸς τὸν "Ἥλιον". Τὸ νέον λοιπὸν ἄστρον ἦτο πλανήτης.

Καὶ οὕτως ἀπεδιώχθη μὲ τὴν νέαν ἀνακάλυψιν ἐπονεϊδίστως, ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ φύλακος τῶν ὀρίων τοῦ ἡλιακοῦ βασιλείου, ὁ Κρόνος μὲ τὴν ἀπόστασιν του τῶν 1421 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων! Καὶ σκέψου ὀλίγον τί κατακύλισμα! Ὁ παρειακτὸς ὁ παρατηρηθεὶς εἰς τὸ βάθος τοῦ τηλεσκοπίου τοῦ Ἐρσχελλου, εὕρεται ἐν τῷ οὐρανῷ εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν "Ἥλιον"

1. Ζεὺς.—2. Κρόνος.—3. Ποσειδῶν.—4. Οὐρανός.—5. Ἰή.—6. Ἀφροδίτη.—7. Ἄρης.—8. Ἑρμῆς.—9. Σελήνη.

2858 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων, μεγαλύτεραν τοῦ διπλασίου τῆς ἀποστάσεως τοῦ Κρόνου, καὶ κινεῖται ἐπὶ τροχίᾳς μήκους 17 948 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων, τὴν τροχίαν δὲ ταύτην διατρέχει εἰς 84 ἔτη ἰδικά μας. Τόσον εἶνε τὸ ἔτος του! Σκέψου πόσον σεβάσμιος γέροντος δι' ἡμᾶς θὰ εἶνε παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐπ' αὐτοῦ τὸ πλανήτου θὰ ἔχῃ ἡλικίαν μόνον 13 ἐτῶν· ἐὰν ἤρξετο νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ, θὰ εὕρισκον ὅτι θὰ ἦτο σύγχρονος τῆς αυτοκρατορίας Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας.

— Καὶ τί εἶπεν ὁ κόσμος, ὅταν ὁ Ἐρσχελλος ἔκαμε γνωστὴν τὴν ἀνακάλυψιν του;

— Πάντες ἐθαύμασαν—ἐννοεῖται, οἱ ἀστρονόμοι, —καὶ πάντες ἔλεγον κατὰ δι' αὐτόν· ἔδωκαν εἰς τὸν νέον πλανήτην τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὅστις τὸν ἤγαγε εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο τὸ ἔφερεν ἐπὶ πολὺ.

Αὕτη βεβαίως ἦτο μικρὰ ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων, τοὺς ὁποίους κατέβαλεν ἐπὶ 4 ἔτη διὰ τὴν κατεργασίαν τοῦ κατόπτρου.

Ἄλλ' ἀνεμίχθη καὶ ἡ ζηλοτυπία. Οἱ ἀρχαῖοι πλανῆται εἶχον ὀνόματα Θεῶν· νὰ δοθῇ εἰς τὸν νέον πλανήτην τὸ ὄνομα θνητοῦ, ἦτο ὡς

ἀνέξυφουτο αὐτὸς εἰς Θεόν. Δὲν γνωρίζω ποῦ οὐδὲ πῶς, ὁ Ἄρειος Πάγος τῶν ἀστρονόμων ἀπεφάσισεν ὅτι αὐτὸ δὲν ἦτο παραδεκτόν, καὶ ἐξέβαψεν ἐκ τῆς ἀρχαίας μυθολογίας μυστηριώδη Θεόν, ἐξωρισμένον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱερέων εἰς τὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ὁποίου ἔφερε καὶ τὸ ὄνομα· τὸ ὄνομα τοῦτο ἤρμοζεν εἰς τὸ ἄστρον, τὸ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον κεκρυμμένον καὶ ἐξαίφνης ἀναφανέν μικρὰν τῶν νομιζομένων ὀρίων τοῦ κόσμου μας. Καὶ οὕτω τὸ νέον ἄστρον ὠνομάσθη, Ὁ Ὑρανός.

— Ὁ δυστυχὴς Ἐρσχελλος· τὸν λυποῦμαι.

— Μὴ λυπῆσαι πολὺ διὰ τὴν προσγενομένην εἰς αὐτὸν ἀδικίαν, ἐπειδὴ ἐκ τῶν προτέρων ἐξεδικήθη.

Ὁ Γαλιλαῖος, ὡς ἐνθυμεῖσαι, ἐφοβεῖτο τὴν μεταβολήν, τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ ἀνακάλυψις τῶν δορυφόρων τοῦ Διός· καὶ διὰ τοῦτο κατ' ἀρχὰς ἀπέκρυψε τὴν ἀνακάλυψιν του καὶ ἐφυλάχθη νὰ δώσῃ ὀνόματα εἰς τοὺς δορυφόρους. Καὶ ἐπὶ πολὺν καιρὸν οἱ δορυφόροι οὗτοι ἔφερον ἀριθμοὺς ἀντὶ ὀνομάτων, καὶ σήμερον

ἀκόμη ὁ τελευταῖος λέγεται πέμπτος δορυφόρος τοῦ Διός· οἱ ἄλλοι τέσσαρες ὀνομάζονται τώρα Ἰώ, Εὐρώπη, Γανυμήδης καὶ Κάλλιστώ.

45 ἔτη μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Γαλιλαίου, ὅτε ὁ Οὐγγγενς παρετήρησε πλῆθυσιν τοῦ Κρόνου τὴν πρώτην γνωστὴν σελήνην του, ὁ κόσμος εἶχε προοδεύσῃ· δὲν ἐτρόμαζον πλέον μὲ τὰ κτυπήματα κατὰ τῆς ἀρχαίας ἀστρονομίας. Λίαν ὑπερήφανος ὁ Οὐγγγενς διὰ τὸ εὕρημα του, ἔσπευσε νὰ δημοσιεύσῃ αὐτό· καὶ ὁ δορυφόρος αὐτὸς εἶνε τὸ πρῶτον ἄστρον, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι τῶν νέων χρόνων ἔδωκαν ὄνομα, καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ πάλιν ἐλήφθη ἐκ τῆς μυθολογίας. Ὁ Κρόνος τῶν προγόνων μας ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ οὐρανοῦ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Διός, καὶ οἱ Γίγαντες τοῦ μύθου ὠπλισθῆσαν διὰ νὰ ἐπαναφέρωσιν αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον του. Ὁ καλὸς μας Ὀλλανδὸς ἔκρινε φυσικώτατον νὰ ζητήσῃ διὰ τὴν σελήνην τοῦ ὀνόμα ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν Γιγάντων, οἱ ὁποῖοι ἤλθον εἰς βοήθειαν τοῦ Κρόνου. Τὸν ὠνόμασε Τιτάν, ἀληθῆ δορυφόρον ὑπὸ τὴν ἱστορικὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ὅσοι ἀνεκαλύφθησαν ἀργότερον, ἔλαβον τὴν ἰδίαν τύχην· Ἐγκέλαδος, Μίμας, Ὑπερίων, Ἰαπετός, πάντες ἀγωνισθέντες ὑπὲρ τοῦ γηραιοῦ ἐκθρονισθέντος μονάρχου. (*) Καὶ τώρα ὁ Κρόνος ταξιδεύει μὲ καλὴν συντροφίαν.

Ὁ Ἐρσχελλος ἠτύχησε ν' ἀνακάλυψι διὰ μιᾶς τὴν νύκτα τῆς 11ης Ἰανουαρίου 1787 δύο δορυφόρους τοῦ πλανήτου του. Ἀφῆκε κατὰ μέρος τὰ μυθολογικὰ ὀνόματα καὶ ἐβάπτισε τὰς σελήνας του μὲ ἀγγλικά ὀνόματα· Τιτανία καὶ Ὠβέρων. Ὁ Ἀμερικανὸς Λάσελλος, ὅστις μετὰ 64 ἔτη, τὴν 24ν Ὀκτωβρίου 1851, ἀνεκάλυψε ἄλλας δύο ταυτοχρόνως, ἔκαμε τὸ ἴδιον καὶ τὰς ὠνόμασεν Ἀριήλ καὶ Οὐμβριήλ· οὕτως ὥστε ἤδη ὁ σιχαρὸς καὶ σεμνὸς Οὐρανὸς ἔχει ὡς συνοδοὺς πρὸς μνηκτερισμὸν φρουρὰν ἀπὸ μορμολύκειά τοῦ Σαίξπηρου. Ὁ Ἐρσχελλος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξεδικήθη.

— Ἐχεῖς δίκαιον· ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε ἀφῆρθε τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸν πλανήτην, τὸν ὁποῖον ἀνεκάλυψε. Διατί δὲ νὰ δοθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Οὐρανοῦ, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς πλέον ἐσκέπτετο;

— Ἀλλὰ μήπως παρόμοιον δὲν ἔγινε καὶ εἰς τὸν Γάλλον Λεβερριέρ;

— Τί, καὶ αὐτὸς ἀνεκάλυψε πλανήτην;

— Ἀνεκάλυψε δὲν εἶνε ἡ λέξις· ἀκόμη περισσώτερον. Ἐμάντευσεν ποῦ ἦτο καὶ ἐστειλε νὰ τὸν εὕρουν. Ἀλλ' αὐτὸ πρέπει νὰ σοὺ τὸ ἐξηγήσω.

(*) Τὰ ὀνόματα τῶν ἐννέα δορυφόρων τοῦ Κρόνου κατὰ σειρὰν ἀπὸ τοῦ πλησιέστερου πρὸς αὐτὸν εἶνε: Μίμας, Ἐγκέλαδος, Θετίς, Διώνη, Ρέα, Τιτάν, Ὑπερίων, Ἰαπετός καὶ Φοίβη.

Παρετήρησες κάποτε εἰς τὸν δρόμον ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ πηγαίνουν ἤτοι εἰς τὴν ἐργασίαν των, αἰφνης ἡ προσοχὴ των ἐλκύεται ὑπὸ ὥσας τινὲς προθήκης καταστήματος, καὶ ἐνῶ περιπατοῦν στρέφουν αἰφνιδίως πρὸς τὸ μέρος αὐτῆς διὰ νὰ τὴν ἴδουν καλλίτερα, χωρὶς ὅμως νὰ σταματήσουν; Αὐτὸ τὸ ἴδιον πράγμα πάσχουν καὶ οἱ πλανῆται μας, ὅσας κατὰ τὸν περὶ τὸν ἥλιον δρόμον των ἐρχονται πλησίον ἀλλήλων. Ὅπως γνωρίζεις, πάντα τὰ σώματα ἔλκουν ἄλληλα, καὶ οἱ πλανῆται ἐνεκα τούτου ἔλκονται ἀμοιβαίως, καὶ χωρὶς νὰ διακόψουν τὸν δρόμον των, παρεκκλίνουν ὀλίγον ὁ εἰς πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἄλλου. Οἱ ἀστρονόμοι, τῶν ὁποίων ἔργον εἶνε νὰ καταγράψωσι τὸν δρόμον τῶν ἀστέρων, ὅπως εἰς τὰ γραφεῖα τῶν σιδηροδρόμων καταγράφουσι τὸν δρόμον τῶν ἀμαξοστοιχιῶν, οἱ ἀστρονόμοι λοιπὸν γνωρίζουν αὐτὰς τὰς μικρὰς παρεκτροπὰς τῶν πλανητῶν ἀπὸ τὸν δρόμον των καὶ τὰς ὀνομάζουν π α ρ ε λ ξ ε ι ς. Αἱ παρέλξεις αὗται εἶνε ἄμεσος συνέπεια τῶν νόμων τοῦ Νεύτωνος, κατὰ τὸν ὁποῖον πάντα τὰ σώματα ἔλκουν ἄλληλα μὲ δύναμιν, ἡ ὁποία ἐξαρτᾶται συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέραν ἐκάστου μάζαν καὶ ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν ἢ ὁποῖα χωρίζει αὐτά. Καὶ αἱ παρέλξεις ἐπὶ ἐνὸς πλανήτου δύναται νὰ ὑπολογισθῶν ἀκριβῶς, ὅταν εἶνε γνωστὴ ἡ ἀπόστασις καὶ ἡ μάζα τοῦ ἄλλου πλανήτου, ὁ ὁποῖος προξενεῖ αὐτάς.

Ὅσας ὁ Οὐρανὸς διήρχετο πλησίον τοῦ Κρόνου, τὸ ἄστρον τοῦ Ἐρσχελλου, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι πλανῆται, ἔκαμνε μικρὰν παρεκτροπὴν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς τροχίᾳς του, ἐπλησίαζε δηλαδή, ἐλάχιστον ὅμως, πρὸς τὸν "Ἥλιον" καὶ αὕτη ἡ παρέκκλισις ἦτο σύμφωνος πρὸς τὴν ἀπόστασιν καὶ τὴν μάζαν τοῦ Κρόνου, τοῦ εὐρισκομένου πλησιέστερον πρὸς τὸν "Ἥλιον" παρὰ ὁ Οὐρανός.

Τὰ ἐννοεῖς, Κωστάκη μου;

— Μοῦ φαίνεται· προχώρει ἀκόμη.

(Ἐπεται συνέχεια.)

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΑΓΟΡΙ-ΚΟΡΗ

Νὰ γίνῃ παλληκάρι
Σὰν πλάτανος ἔτ' ἀφ' ἑρῆς
Τ' ἀγόρι.

Σὰν λεμονιάς κλωνάρι
Γεμάτῃ νᾶνε χάρι
Ἡ κόρη.

Θερμότατ' ἐλπίδα
Γιὰ τὴν γλυκεῖα Πατρίδα
Τ' ἀγόρι.

Παρηγοριά ἔσ' τὸν πόνο
Τοῦ λαβωμένου, μόνο
Ἡ κόρη.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

ΤΑ ΧΩΡΑΤΑ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Σὰς εἶπα τὴν ἄλλη φορὰ γιὰ μερικά ἐλαττώματα τοῦ μικροῦ Φασουλάκη· εἶδαμε, ὅτι δὲν του ἀρέσει νὰ πλύνεται, καὶ ὅτι εἰς τὸ φαγητόν του εἶνε μουρμούρης καὶ λιγδῆς. Σήμερον θὰ ἴδωμε ὅτι ἔχει καὶ ἓνα ἄλλο ἐλαττωμα, ἀκόμη πεῖο μεγάλο.

Τοῦ ἀρέσει νὰ πειράζῃ τὸν κόσμον, τοῦ ἀρέσει νὰ κάμνῃ χωρατὰ, μὰ πολὺ ἄσχημα χωρατὰ. Τέτοια κατεργασία δὲν θὰ τὴν ἐπερίμενε κανένας ἀπὸ παιδί τῆς ἡλικίας του!

Μὰ δὲν φαντάζεσθε τί σοφίζεται κάθε ἡμέρα ὁ πονηρὸς Φασουλάκης! Μπερδεύει τὸ πλέξιμο τῆς μαμμῆς του· κρούει τὰ γυαλιὰ τοῦ μπαμπά του· ξεστρώνει τὸν καναπέ τῆς γιαγιάς· μουντζουρόνει τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδια τῶν ἀδελφῶν του· ἀνοίγει τὸ κλουδί τοῦ καναριοῦ, καὶ τὸ καὶ νάρι φεύγει· τραβᾷ τὴν οὐρά τῆς γάτας, καὶ ἡ γάτα τὸν τσουγρανίζει· δένει τενεκέ ἔσθην οὐρά τοῦ σκύλου, καὶ ὁ σκύλος τρέχει σὰν τρελὸς καὶ ξεφωνίζει. Μὰ τί, καὶ τί δὲν κάνει!

Τὸν βλέπετε τώρα; Νά, ὁ χαριτωμένος χύνει ἓναν κουβά νερὸ ἐπάνω εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς Φασουλάκιδες, τὸν δεύτερον.

Ὁ δεύτερος Φασουλάκης, ὅσο καλὸ παιδί καὶ ἂν εἶνε, δὲν ἀγαπᾷ καθόλου τὴν ἐξαφνικὴν ψυχρολουσίαν, ὅταν μάλιστα φορῇ καὶ τὰ ροῦχά του. Θυμῶναι· ὁρᾷ νὰ κτυπήσῃ τὸν μικρὸν Φασουλάκην· τρέχουν νὰ τὸν βοηθήσουν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀδελφία, καὶ μὴ ρωτᾶτε περὶ τί κακὸ γίνεται ἐστὶν αὐλή. Ἀ μὰ ἐννοία σας, καὶ ὁ μικρὸς Φασουλάκης θὰ πληρώσῃ τώρα ἀκριβὰ τὰ χωρατὰ του...

Δός του μιὰ φάπα!... Δός του κι' ἄλλη!... Δός του καὶ τούτη, γιὰ νὰ μάθῃ ἄλλη φορὰ νὰ χύνῃ τοὺς κουβάδες ἐπάνω ἔσ' ἀδελφία του! Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσες ἔφαγε ἐκείνη τὴν βραδυά.

Τὸ Φεγγάρι ἀπὸ πάνω γελά, γιατί καὶ τὸ Φεγγάρι εἶνε πολὺ πονηρὸ ὑποκείμενο, καὶ ἔχει πάντα ἓνα ὕφος ποῦ φαίνεται σὰν νὰ κοροϊδεύῃ ὅλον τὸν κόσμον. Τὸ παρατηρήσατε ποτέ;

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία υπό ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 209.)

Σφαῖρα καρβίνου ἐρρίθη ἀπὸ τὸν φεγγίτην, διεσπασμένη εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κ. Μασσαί· ἀλλ' ὁ Γεράρδος ταχύτερος ἀπὸ ἀστραπὴν ὤρμησε, καὶ καλύψα· μὲ τὸ σῶμά του τὸν πατέρα του, ἐδέχθη εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τὴν σφαῖραν, ἥτις προωρίζετο διὰ τὸν κ. Μασσαί.

— Δὲν εἶνε τίποτε, δὲν εἶνε τίποτε, ἐξώναξεν ὁ γενναῖος νεανίας· μὴ σὰς νειάζη δι' ἐμέ· φροντίζωμιν ἀργότερα διὰ τὴν πληγὴν μου. Ἐμπρός, ἐπάνω τους! Ἄς μὴν ἀφήσωμεν καιρὸν εἰς τοὺς ἀθλίους νὰ κάμουν καὶ ἄλλα ἐγκλήματα!

Ὀλίγοι ἀποστασιτικοὶ ἄνδρες, δικαίον μιν ἀπὸ τὸν κ. Μασσαί, ὥρμησαν κατὰ μῖζαν πλάνην· θύρας, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπροσέτατε τὸ πυροβολικὸν τοῦ φεγγίτου· τὸ δὲ κύριον σῶμα ἔμεινε μακρὰν, κατόπτευσεν ὅλας τὰς ἐξόδους καὶ ἐτοιμον νὰ δώσῃ βοήθειαν, εἰς πρώτην ἀνάγκην.

Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ὑπεχώρησεν· οἱ περὶ τὸν κ. Μασσαί ἀρ' οὐ ἀπώθησαν τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα εἶχον τεθῆ ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν, εἰσῆλθον εἰς στενὸν διάδρομον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν χαμηλὴν αἴθυσαν τὴν χρησιμεύουσαν ὡς καπηλεῖον. Αὕτη ἦτο τώρα σκοτεινὴ καὶ τοῖς ἐφάνη κενή. Ἐν τούτοις ὁ κ. Βέμπερ, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν ἀτρομῆτων καὶ ὄρμα ἐκ τῶν πρώτων, ἔφερε δὲ πάντοτε εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀπαραιτήτως χρήσιμον, ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸ εὐρὺ θυλάκιόν του ἓν κυτίνον πυρεῖον καὶ ἔκαμε φῶς· εἰς μίαν γωνίαν διέκριναν ἑλκεσινὴν κηροπήγιον τοῦ ὁποίου τὸ ἀλειμματοκῆριον ἦτο σκεπασμένον με πρᾶσινον σταλακτίαν· τὸ ἦσαν, εἰς δὲ τὸ πῶς τὸν εἶδαν κατὰ ἀπὸ μίαν τράπεζαν ἐν δέμα ἄμορφον καὶ ἄγωνιόν· Ἦτο ὁ Μπενόνι· ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὰ δεσμά του, ἀνέκραξε μὲ λύσαν.

— Ἐκεῖ ἐπάνω εἶνε, οἱ ληστές, οἱ φονιάδες! Μὴν τοὺς λυπηθῆτε! ἀπάνω τους! Ξεπάστρεμα· ἔσται σκυλιὰ! καὶ πρῶτα πρῶτα· ἐστὶν καρμανιόλα τὸν θεομπαίκτη τὸν Ματάβο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ.

— Φθάνει! εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ κ. Μασσαί· σιώπα, Μπενόνι· καὶ μὴ δοκιμάσης τοῦ κάκου νὰ φύγῃς· ὅλαι αἱ ἐξοδοὶ φυλάττονται!

Ὡρμησε δὲ γενναίως με τοὺς συντρόφους του εἰς τὴν ὁρμὴν καὶ σκοτεινὴν κλίμακα, ἥτις ἦτο ὁ μόνος δρόμος, ὅστις ἔφερεν εἰς τὸ ὑπερφῶν, ὅπου εἶχον ὀχυρωθῇ οἱ κακούργοι. Ἐφερον δὲ ὅλοι πελέκεις καὶ ἀξίνες, διὰ νὰ κρημνίσουν τὴν θύ-

ραν τοῦ δωματίου, ὅπως ἐκρήμνισαν καὶ τὴν ἄλλην· ἀλλὰ μόλις ἐφθασαν εἰς τὸ ἥμισυ τῆς κλίμακος, σφαῖρα ριφθεῖσα διὰ μέσου πολεμίστρας, ἡ ὁποία ἦνοιχθη βιαστικὰ εἰς τὸ σκυληγοραγμένον ξύλον τῆς θύρας, εὗρεν εἰς τὴν κεφαλὴν ἓνα ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐφορμῶντας, τὸν Ἐρρίκον.

Ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα κατὰπληξίς κατέλαβεν ὅλους. Ὁ Μπολόλο, ὁ Ζοῦμπος καὶ οἱ Ματαβέλοι, οἵτινες ἤρχοντο κατόπιν των, ἦσαν ὅλοι ἀνδρεῖοι καὶ πολυλάκεις ὥς τότε· ἐπεὶ ἐπικρόνησαν τὸν θάνατον· ἀλλὰ μὴ μὲν τὸ ὑπαιθρον, ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ, καὶ μάχη εἰς τὴν κλίμακα ἐκείνην ὅπου ἐπυροβολοῦντο ἀπὸ ἐχθροὺς ἐνεδρεύοντας καὶ ὀρατοὺς, δὲν ἦτο τὸ ἴδιον. Τάσις πρὸς ὑποχώρησιν ἐξεδηλώθη εἰς τοὺς μαύρους. Ἀλλ' ἦδη ὁ Ἐρρίκος συνήρξατο ἀπὸ τὴν ἑλάναν παραζάλην τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένησεν ὁ πυροβολισμός· ἡ σφαῖρα, ἀφ' οὗ ἔψυσε τὸν κρόταφον καὶ διεπέρασε τὴν κόμην, ἐσηκώθη εἰς τὸν τοίχον· ἡ μόνη δὲ βλάβη τὴν ὁποίαν ἐπέφερε ἦτο ἐλαφρὰ ἐκδορά καὶ ἀρκετὰ σφοδρὸς κλονισμός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ ἀνδρεῖος νέος γενναίως ἐπροσπάθει νὰ συνέλθῃ.

— Τί; Μπολόλο, ἀνέκραξεν ὁ ἱατρὸς· Λωμόνδος, ἐννοήσας τὰς διαθέσεις τῶν μαύρων, τίς σὺ ὀπισθοχωρεῖς; Σὺ ὁ ἀνδρεῖς τῶν ἀνδρείων! θὰ δεῖξῃς τὰς πτέρνας εἰς τὸν ἐχθρόν; Τὰ μάτια μου μὲ ἀπατοῦν, χωρὶς ἄλλο.

— Ὁκί, ὀκί, ἀπεκρίθη ὁ Μπολόλος. Μπολόλο ὀκί, πάγει πίσω· ὀκί νειάχει φτέρνες! Ποτέ! Μπολόλο νόμισε λαβώθηκε μᾶσσα Ἐρρίκο!

— Ἄ! μὴ δὲν εἶνε τίποτε! εἶπεν αὐτὸς ἐντελῶς συνελθὼν· τὰ ὅπλα αὐτῶν τῶν ἀθλίων δὲν ἀξίζουν τίποτε· πιστεύσατέ με. Μὴ χάνωμεν καιρὸν! Ἐμπρός, παλληκάρια μου, ἀπάνω τους!

Καὶ ὑπερπηδήσας μὲ ἐν πῆδημα τὰς ὑπολοίπους βαθμίδας τῆς κλίμακος, ἐφώρμησεν ἀτρόμητος κατὰ τῆς θύρας καὶ ἐκτύπη αὐτὴν με ἐπανειλημμένα κυπήματα. Ἡλεκτριθεῖντες ὅλοι ἐκ τοῦ παραδείγματος τοῦ Ἐρρίκου ἐφώρμωσαν μαζὶ του· εὐτυχῶς κανεὶς δὲν ἐπληρώθη σκεπὰ· μόνον ἐλαφρὰς ἀμυχὰς ἔλαβον μερικοί.

Ἡ θύρα δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὰ δυνατὰ κυπήματα· ξηρὸς τριγμὸς ἀνῆγγεῖλεν ὅτι μετ' ὀλίγον ἐμελλε νὰ ἐνδῶσῃ. Οἱ πυροβολισμοὶ ἔπαυσαν αἰφνιδίως, αἱ δὲ βαρυνόμεναι καὶ αἱ βάνασαι ὕβρεις, αἵτινες συνάδουσιν κάθε πυροβολισμόν, ἠκούοντο ἀσθενέστεραι ὥς ν' ἀπεπνίγοντο ὀπίσω ἀπὸ νέον χαράκωμα.

Πραγματικῶς, μόλις ὁ Ἐρρίκος καὶ οἱ ἄλλοι εἰσώρμησαν εἰς τὴν ἀνοιχθεῖσαν θύραν, εἶδον ὅτι ἐπρεπε τώρα νὰ κυριεύσουν ἀληθῶς ὀχυρώμα, φοβερώτερον ἀπὸ τὴν θύραν, διότι ἐδῶ ὅλοι οἱ πολιορκούμενοι ὀχυρωθέντες ὀπίσω ἀπὸ τὰ σωρευθέντα ἐπιπλα, ἠδύναντο νὰ πυροβολοῦν συγχρόνως, χωρὶς αὐτοὶ νὰ βλάπτωνται διόλου, τοῦλάχιστον ἐπὶ τινὰ χρόνον.

Οἱ κακούργοι ὑπερήσπιζον τὸν ἑαυτὸν των λυσσώδως· ἐνθάδ' ἦσαν δὲ αὐτοὺς μὲ τὴν φωνὴν του καὶ μὲ τὸ παράδειγμα του ὁ ἀρχηγός των, ὁ ὁποῖος ἦτο πανταχοῦ παρών, καὶ ἐφάνετο ἄτρωτος.

Ἀπὸ τὸ μικρὸν στράτευμα τοῦ κ. Μασσαί ἀρκετοὶ ἦσαν οἱ πληγωμένοι. Ὁ γενναῖος Ζοῦμπος ὀρμήσας ν' ἀποσπάσῃ ἐν στρώμα, χρησιμεύον ὡς ἀδιαπέραστο θώραξ εἰς τὸν ὁποῖον ἐχάνοντο αἱ σφαῖραι, ἐκτυπήθη κατὰσθηξ ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ματάβου καὶ ἐξηπλώθη νεκρός, κατὰ τὰ φαινόμενα. Μὲ κραυγὴν λύσεως ὤρμησαν νὰ τὸν ἐκδικήσουν ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ Γεράρδος, ὁ δὲ Ματάβος ἀσφαλῶς ὥχου· ὁ μόνος ἠτόνμαζε τὸ ρεβόλβερ του διὰ νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ, φωνάζων συγχρόνως:

— Ἄ! μὲ τὸ Ματάβο θέλετε νὰ τὰ βάζετε, αἱ; δὲν εἶνε γιὰ τὰ δόντις σας! Νὰ τί λογῆς χαιρετίσματα σὰς στέλλει ὁ Ματάβος!

Ἀλλ' ἡ τραχεῖα φωνὴ διεκόπη ἔξαφνα· τὸ ρεβόλβερ ἔπεσεν ἀπὸ τὰς κακούργους χεῖρας· ὁ κολοσσός, κλονισθεὶς βιτικῶς, ἐκρημνίσθη με φοβερὸν θύρουδον κρυγῶν, βλαστημιῶν καὶ ἀναποδογυρισμένων ἐπιπλῶν.

— Σκύλε! αἰμε φονιά! ἀπὸ πίσω μὲ μπαμποσιά χτυπᾷς αἱ; σὲ κρατῶ· ποῦ θὰ μοῦ πᾶς!...

Ἐν ᾧ δὲ ὁ κ. Μασσαί καὶ οἱ σύντροφοί του ὀρμῶν κατὰ τῶν πολιορκουμένων, τὸν ἀκούουν νὰ βλαστημῇ καὶ νὰ ἐπιτίθεται ἀγρίως, ὀπίσω ἀπὸ τὸ ὀχυρώμα του, ἐναντίον ἐνὸς ἀοράτου καὶ μυστηριώδους ἐχθροῦ. Οἱ κακούργοι, ἀφ' οὗ ἐπληρώθη ὁ ἀρχηγός των, ἔχασαν τὸ θάρρος των καὶ παρεδόθησαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον· ὅτε ἐφθασαν τέλος εἰς τὸν Ματάβον, τὸν εὗρον κάτω ἀπὸ σωρὸν ἀναποδογυρισμένων ἐπιπλῶν, ἀφρίζοντα, μανιωδῶς, κυλιόμενον κατὰ γῆς μὲ τὸν ἐχθρόν του, τὸν ὁποῖον ἐκράτει σφικτὰ. Μὲ πολλὴν δυσκολίαν κατάρθρωσαν νὰ τὸν δαμάσουν. Ἀφ' οὗ δὲ τὸν ἔδεσαν σφικτὰ, τὸν μετέφερον κάτω διὰ νὰ τὸν στείλουν με τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐπρόκειτο νὰ τοὺς δικάσουν.

Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀπέσπασαν ἀπὸ τὰς μανιώδεις χεῖρας τοῦ Ματάβου, εἶνε ὁ Μπενόνι· εἶνε εἰς κακὴν κατάστασιν ἀλλὰ θριαμβεύει, καὶ ἡ φλὸξ τῆς ἐκδικήσεως φωτίζει τὸν κατὰμαυρον ὄφθαλμόν του· ἐν ᾧ δὲ ἔδενον τὸν Ματάβον, ἐφώναξε.

— Ἄ, τὸν Μπενόνι, κάνεις πακέτο, καὶ τὸν πετᾷς κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, καὶ τὸν κλωτᾷς, καὶ στουμπώνεις τὸ στόμα του!.. καὶ θέλεις νὰ τὸν ξεκάμῃς!.. Ἰδὲ τώρα τὴν καταντία σου, κλέφτη τοῦ διαβόλου· φονιά!

Η “ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ,” ΜΑΣ

Πολλοὶ μ' ἐρωτοῦν ἂν θὰ ἐκδοθῇ καὶ εἰς τὸν νέον τόμος τῆς «Βιβλιοθήκης» τῆς Διαπλάσεως.

Ὅχι· φέτος δὲν θὰ ἐκδοθῇ. Πέρσι, ὡς γνωρίζετε, ἐξέδωκα δύο τόμους: τὸ «ὑπερ Πατρίδος» καὶ τὸν «Ἀγγεῶν τῆς Ἀγάπης». Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ τόμοι—μάλιστα ὁ δεύτερος, —ἐκτάκτως πολυδάπανοι καὶ πολυμέριμοι, μ' ἐξήντησαν τόσο πολύ, ὥστε φέτος εἶνε ἀνάγκη νὰ ξεκουρασθῶ ὁλίγον καὶ.. τοῦ χρόνου πλέον, ἂν ἔχωμεν ὑγίαν.

Ἐν τούτοις, καὶ χωρὶς νέον τόμον τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχει τρόπος νὰ περάσετε καὶ φέτος Δικαιοῦς πνευματικῶς πολὺ εὐχάριστους. Εἶνε δυνατόν νὰ ἔχετε ἀναγνώστη ὅλους τοὺς παλικοὺς τόμους τῆς «Βιβλιοθήκης» καὶ τῆς «Διαπλάσεως». Ἀδύνατον! Εἶνε τὸν πολλοί, ὥστε γεμίζουν μὲν ἀληθινὴν βιβλιοθήκην. Καὶ εἶνε ὅλα βιβλία ποικίλα, τερπνότατα, ἐνδιαφέροντα, θαυμάσια, καὶ τὸ κυριώτερον, εἶνε διὰ τὸν νῦν.

Ὁ Λωμόνδος σκιρτᾷ ἀπὸ χαρὰν. Ἰδοὺ τί θὰ σηκώσῃ εἰς τὰ πόδια τὸν ἄρρωστον του γρηγορώτερα ἀπὸ ὅλα τὰ ιατρικά. Ἐπιστρέφουν ἐν τάξει εἰς τὴν ἐπαυλιν. Τοὺς συλλεβήσαντες κακούργους παρέταξαν εἰς τὴν κάτω αἴθυσαν καὶ συνεκρότησαν δικαστήριον διὰ νὰ τοὺς κρίνουν. Αἱ θύραι εἶνε ἀνοιχταί, ὅσοι εἰσποροῦν νὰ εὗρουν θέσιν, προσέρχονται νὰ μαρτυρήσουν ἢ ν' ἀκούσουν· ἔξω περιμένει ἀνυπόμονον τὸ πλῆθος. Ὅλοι ἀναμένουν τὴν ἐτυμηγορίαν, ἡ ὁποία θὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν φοβερὰν τυραννίαν τοῦ κακούργου.

Μὲ φωνὴν σταθερὰν καὶ καθαρὰν ὁ κ. Μασσαί ἐκθέτει σαφῶς τὰ γεγονότα, προσκαλεῖ ἓνα ἓνα τοὺς μάρτυρας, ἀποτείνει εἰς αὐτοὺς εἴτε εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐρωτήσεις τὸ ἐγκλημα ἀποκαλύπτεται, ὅλα εἶνε καταφανῆ, καὶ ἡ πρόθεσις, καὶ ἡ σκληρότης, καὶ ἡ ἔλλειψις δισταγμοῦ ἢ τύψεως συνειδότος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ

Ο ΦΩΤΗΣ

ΠΟΙΗΜΑ ΕΠΙΚΟΛΥΡΙΚΟΝ

Εἰς κομψὸν τομιδιον, περιχὸν καὶ ἑτέρα δύο ποιήματα τοῦ Σαμαρτίδου, τὴν ΜΠΕΣΑΝ καὶ τὴν ΤΟΠΟΛΙΑΝ, κομμοῦμενον δὲ διὰ τῆς εἰκότος τοῦ ποιητοῦ, μετὰ πανομοιότητος τῆς υπογραφῆς του.

Εὐρίσκεται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» καὶ τιμᾶται φρ. 0,60.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἐδὴ κλαίει τόσο δυνατὰ, ὥστε τὴν ἀκούουν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἡ μαμὰ τῆς τῆς λέγει:

— Μὰ, Ἐδὴ, δὲν ντρέπεται λοιπὸν νὰ κλαί; εἰσι.

Ἡ Ἐδὴ σταματᾷ ἔαφνα καὶ ἀποκρίνεται:

— Ἐτσι; Εἶνε λοιπὸν καὶ ἄλλος τρόπος νὰ κάμω περισσότερο θόρυβον;

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Μαργαριτοφάνου [Ε]

Ἡ πατέρα: — Δὲν ἀκούε, διόλου, καὶ θὰ σοῦ βγάλω ταῦτα!..

Ἡ μικρὰ Πίπη: — Καὶ ἅμα μοῦ βγάλῃ ταῦτά, θάκούω τίποτε;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Χάση [Ε]

Ἡ Ἀρχικουτούλια καὶ πρὸς τὴν Καρδερῖναν:

— Πῶς ἐπεράσατε χθὲς ἐς τὴν συναστροφὴν;

— Οὐρ! ἀπαντᾷ ἡ Καρδερῖνα: ἂν δὲν ἦμουν καὶ ἐγὼ ἐκεῖ... θὰ ἐπληττα φοβερά.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Καλλιφάνου Ἀσπασίας.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Παρακαλοῦνται οἱ ἔνεκα τοῦ θέρους ἀλλασσόντες διαμονὴν ἢ ὅπωςδήποτε μετοικοῦντες συνδρομηταί, νὰ μοῦ ἀναγγέλλουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ 30 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας τακτικῆς· ἄλλως δὲν εὐδοκίμαζα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων, τὰ ὁποῖα, ἔνεκα ἀμελείας τοῦ συνδρομητοῦ, θὰ ἐξηκολούθουν νὰ στέλλωνται εἰς τὴν παλαιὰν διεύθυνσιν.

Ο «ΕΙΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ»

Σήμερον, ὡς βλέπετε, τελειώνει τὸ θαυμασιόν αὐτὸ μυθιστόρημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐντυφλεται ἐπὶ ἐξ ἡδὴ μῆνας. Διδακτικὸν μὲ τὰς τὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας σὰς μετέδωκε περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἡδῶν τῆς μεταναστεύουσας ἐκείνης ἐποχῆς· μορρωτικὸν μὲ τοὺς ὁράτους του χαρακτῆρας καὶ τὸ ὑψηλὸν παράδειγμα τῆς ἀδελφικῆς, τῆς μεγάλης φιλίας Γκὺ καὶ Γωλιτιέρου· τερπνὸν καὶ ἐνδιαφέρον μὲ τὴν θαυμασίαν του πλοκήν. μὲ τὰ τὰς του ἐπεισόδια, τὰ ἀληθινὰ, ὡς οἱ κρικοὶ μῖα; καὶ τῆς αὐτῆς ἀλυσσεως, — τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ὑπῆρξε μῖα ἀπὸ τὰς μεγαλειότητας μας ἐπιτυχίας. Διὰ πολλὴν καιρὸν θὰ το ἐνθυμῶμεθα μ' ἐνθουσιασμόν ὅσοι το ἀνέγνωσαν, καὶ ἡ φήμη του θὰ μεταδίδεται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα.

Πρὸς τὸ παρόν, τὸν «Ἐγγονὸν Αὐτοκράτορος» δὲν θὰ διαδεχθῇ νέον ἐκτενὲς διήγημα. Ἐχομεν, βλέπετε, ἀκόμη τὴν «Χρυσόβρον Φλέβα» — ἄλλη ἀπόλαυσις αὐτῇ, καὶ μάλιστα τώρα μὲ τὴν ἐπιδομήν των βαρβαρίων, — τὴν «Θεῖαν Οὐρανίαν» μὲ τὰ μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸν μικρὸν Φασουλῆκα, ὁ ὁποῖος φέτος θὰ εἶνε ἐκτενής. Ἀλλὰ μετὰ δύο-δύο μῆνας ἡ «Χρυσόβρον Φλέβα» τελειώνει· καὶ τότε θαρρήσῃ νέον διήγημα, τὸ ὁποῖον θὰ τελειώσῃ μετὰ τὸν τόμον. Δὲν σας λέγω ἀπὸ τώρα οὐτε τὸ θέμα τοῦ οὐτε τὸν τίτλον του. Ἀρκεῖ μόνον νὰ σας εἶπω ὅτι εἶνε ἔργον τοῦ Αἰμὲ Ζιρώ, τοῦ μάγου συγγραφέως τῆς ἀληθμονήτης· «Οἰκογενεῖς Μαντιζουράνα» (τόμος τοῦ 1897.)

Συραλλεθάντε (Δ. Κ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐγκρίνω. Ἡ εἰσφορά τῶν ἀδελφῶν Σκέφερν ἐκ παρὰδρομῆς τοῦ στοιχειοθετοῦ δὲν εἶχε τεθῇ εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν, ὁ δὲ διορθωτής, ἀπειροὺς των λογιστικῶν, τὴν προσέθεσεν εἰς τὸ τέλος τοῦ Δελτίου.

Κράττερε (Π. Π. Ε.) δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. Τὸ φύλλον ἐστὶν ἕν τε.

Χαριτωμένο Ναυτάκι (Α. Β. Ω.) σοῦ ἐγκρίνω ὡς νέον ψευδώνυμον, αὐτὸ τὸ ὁποῖον καὶ σὺ προτιμάς. Δὲν σε εἶχα λησμονήσει.

Ἀπολλὸν Μουσσηγά (Δ. Κ.) τὸ ψευδώνυμόν σου ἐγκρίνεται.

Εἰς τὰς ἄλλας ἐπιστολάς, ἔνεκα τῆς πολλῆς ὕλης αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου, δὲν ἔχω τόπον νὰ παντήσω ἐδῶ. Κατ' ἀνάγκην, περιορίσθη εἰς τὸ «γλυκὸ φίλακι» καὶ μάλιστα ἐσταμάτησα εἰς τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔλαβα μέχρι τῆς 12 Ἰουνίου. Ἐλπίζω δὲ εἰς τὸ προσεχές θὰ ἔχω περισσότερον τόπον καὶ θὰ ἠμπορέσω νὰ συμπεριλάβω ὅλας τὰς ἐπιστολάς.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ἀνεβλήθησαν διὰ τὸ προσεχές, ἔνεκα ἑλλείψεως χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νανταλαζοῦν: ἡ Ἑλληνικὴ Ναυαρχία μὲ τὴν Καρδίαν ὀπὸ Πέτρον, Ζωηρὰν Φλόγα καὶ Ἐθρικὸν Ἰνόν· — ἡ Ἰόνιος Νῆσος μὲ τὸν Ἐαρτῶν Καρδιῶν· — ἡ Ἑλένη Τρεπικλὴ μὲ τὴν Ἑλένην Λουκάτον, Ἑλένην Καπαπαδίου καὶ Ἀγγελὸν Σκουδιτῆν· — ὁ Μακροχαιτῆς Λέων μὲ τὴν Ἀνθωπώλιδα τῆς Βερδῆνης καὶ Κοκκονῆρον· — ὁ Κῆρος τοῦ Κάμπου μὲ τὴν Ἑλένην Γκάτ, Κεραμυδόγατον καὶ Περίλυτον Ὀρφα.

